

Arrest

nr. 222 941 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 november 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2018, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : R.I. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : (...).1988

geboorteplaats : Mogadishu

nationaliteit : Somalië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.11.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Op 14.08.2014 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in en verklaarde toen R.F.M. (...) te heten, geboren op (...)1988 te Mogadishu (Somalië), van Somalische nationaliteit. Op 29.07.2015 werd aan betrokkene door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Betrokkene werd vervolgens in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en op 5.11.2015 in het bezit van een A-kaart. Op 31.07.2016 werd betrokkene door de Nederlandse politie aangehouden en na verificatie van zijn vingerafdrukken bleek betrokkene in Nederland gekend te staan als Z.A.O. (...), geboren op (...)1990, van Somalische nationaliteit. Uit deze informatie bleek dat betrokkene in Nederland onder deze identiteit in het bezit gesteld werd van een verblijfsvergunning 'asiel', die bij beschikking van 06.12.2011 ingetrokken werd. Op 05.12.2017 heeft het CGVS betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus opgeheven op basis van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS stelde dat aangetoond werd dat betrokkene bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Het stelde dat de geloofwaardigheid van betrokkene zijn verklaringen, waarop het zich baseerde voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, op fundamentele wijze ondermijnd werd. Het CGVS concludeerde dat het geen enkel geloof meer kon hechten aan betrokkenes beweerde identiteit en daarbij horende asielrelaas.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2018 dat hem aangetekend werd verstuurd op 26.09.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 30.04.2018 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met probatie uitstel 3 jaren wegens Poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen. Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene meerdere processen-verbaal werden opgemaakt:

- AN.(...)/2017 door PZ Antwerpen wegens opzettelijke vernielingen*
- BR.(...)/2017 door PZ Brussel Elsene wegens gewone diefstal*
- AN.(...)/2016 door PZ Antwerpen wegens zware diefstal*
- AR.(...)/2015 DOOR PZ Luxembourg wegens dracht wapen/munitie.*

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod worden opgelegd.

Zes jaar

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Op 14.08.2014 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in en verklaarde toen R.F.M. (...) te heten, geboren op (...)1988 te Mogadishu (Somalië), van Somalische nationaliteit. Op 29.07.2015 werd aan betrokkene door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Betrokkene werd vervolgens in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en op 5.11.2015 in het bezit van een A-kaart. Op 31.07.2016 werd betrokkene door de Nederlandse politie aangehouden en na verificatie van zijn vingerafdrukken bleek betrokkene in Nederland gekend te staan als Z.A.O. (...), geboren op (...)1990, van Somalische nationaliteit. Uit deze informatie bleek dat betrokkene in Nederland onder deze identiteit in het bezit gesteld werd van een verblijfsvergunning 'asiel', die bij beschikking van 06.12.2011 ingetrokken werd. Dientengevolge werd door de DVZ op 06/01/2017 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 2°), van de wet van 15 december 1980 een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene werd betrokkene door het CGVS op 15.06.2017 uitgenodigd om voor een gehoor op 05.07.2017 teneinde betrokkene de mogelijkheid te geven om alle argumenten aan te brengen die volgens hem een behoud van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze oproep en bijgevolg heeft Betrokkene nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 05.12.2017 heeft het CGVS betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus opgeheven op basis van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS stelde dat aangetoond werd dat betrokkene bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Het stelde dat de geloofwaardigheid van betrokkene zijn verklaringen, waarop het zich baseerde voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, op fundamentele wijze ondermijnd werd. Het CGVS concludeerde dat het geen enkel geloof meer kon hechten aan betrokkenes beweerde identiteit en daarbij horende asielrelaas. Tot slot stelde het CGVS dat er in Mogadishu actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat betrokkene louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980. Op 05.01.2018 diende betrokkene een schorsend beroep in tegen deze intrekkingbeslissing van het CGVS. Op 22.05.2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de intrekking van betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus. Op 25.09.2018 werd betrokkenes verblijf in België beëindigd (bijlage 13 octies). Deze beslissing werd op 26.09.2018 aangetekend verstuurd aan betrokkene, samen met een bevel om he grondgebied te verlaten. Op 26.10.2018 diende betrokkene een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in van deze beslissing. Dit beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Somalië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 30.04.2018 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met probatie uitstel 3 jaren wegens Poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen. Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene meerdere processen-verbaal werden opgemaakt:

- AN.(...)/2017 door PZ Antwerpen wegens opzettelijke vernielingen
- BR.(...)/2017 door PZ Brussel Elsene wegens gewone diefstal
- AN.(...)/2016 door PZ Antwerpen wegens zware diefstal

□ AR.(...)/2015 DOOR PZ Luxembourg wegens dracht wapen/munitie.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij geen partner of kinderen in België heeft. Hij verklaart wel twee nichten te hebben in België, namelijk F.H. (...) en M.H. (...). Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze nichten. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat zijn verblijf in België betreft, merken we op dat betrokkene het overgrote deel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht en de dienst Vreemdelingenzaken werd niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat betrokkene iets meer dan 4 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij reeds sinds 2014 in België is. Hij verklaart hier te zijn omwille van problemen in zijn land waarvoor hij gevlucht is. Hij verklaart niet meer naar zijn land van herkomst te kunnen/willen gaan, omdat hij niet meer past in de maatschappij en omdat hij niet veilig is daar. Wat een terugkeer naar zijn land betreft, willen we opmerken dat het CGVS van oordeel was dat er in Mogadishu actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat betrokkene louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon.

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij stemmingswisselingen heeft, maar hij neemt hiervoor geen medicatie. We merken op dat betrokkene, noch zijn raadsman, enig formeel element aanreiken om deze psychische problematiek te staven. Hij toont dus niet aan dat deze stemmingswisselingen hem verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om om de openbare orde zwaar te verstoren en Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij betoogt:

“(...)

2. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geeft vooreerst aan dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: “1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: “1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden”, conform artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziet ten slotte dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de wetgeving is derhalve een gradatie voorzien inzake de duurtijd van een inreisverbod:

- Categorie 1: een duurtijd van maximaal drie jaar;
- Categorie 2: een duurtijd van maximaal vijf jaar;
- Categorie 3: een duurtijd van meer dan vijf jaar.

3. De gemachtigde maakt in casu toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet (de “derde categorie”), waarbij een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd (dit betreft een discretionaire bevoegdheid):

Zes jaar

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

De duurtijd van meer dan vijf jaar kan enkel worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De gemachtigde beslist in casu zelfs tot het opleggen van een duurtijd van zes jaar (één jaar boven de termijn van vijf jaar). Gelet op bovenvermelde categorieën en de voorziene duurtijd van het inreisverbod, vormt dit een zeer langdurige periode waarvoor het inreisverbod geldt.

B. SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11, §1, VIERDE LID VREEMDELINGENWET

4. Indien de gemachtigde derhalve een inreisverbod van zes jaar wil opleggen, kan dit slechts indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde dit niet aantoonde. Meer nog, de gemachtigde is op basis van de concrete situatie van verzoeker niet van oordeel dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de bestreden beslissing bespreekt de gemachtigde het verblijfsrechtelijke historiek van verzoeker (zie stuk 1, pagina 2). De gemachtigde wijst er onder meer op hoe zijn subsidiaire beschermingsstatus werd bekomen maar later opnieuw ingetrokken. Hierdoor werd ook het verblijf van verzoeker ingetrokken op 25 september 2018 en verkreeg hij een bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde wijst vervolgens op de correctionele veroordeling van verzoeker van 30 april 2018 en vier processen-verbaal (zie stuk 1, pagina 2).

Op basis van deze concrete feiten oordeelt de gemachtigde:

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(stuk 1, pagina 3)

De gemachtigde is dus enkel van oordeel dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden.

Er wordt dus door de gemachtigde niet gesteld dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals wettelijk vereist door artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

De bespreking van de concrete situatie die volgt op pagina 3 heeft enkel betrekking op de aanwezige familie van verzoeker in België, zijn verblijf in België en zijn gezondheidstoestand. Elementen die verband houden met de openbare orde of de nationale veiligheid komen niet aan bod.

De bestreden beslissing schendt hierom artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

(...)"

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet;
- De formele motiveringsverplichting;
- Artikel 3 van de Wet dd. 29.07.1991.

Verzoekende partij acht voormelde regels geschonden, daar de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft gemotiveerd dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden, terwijl artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet vereist dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid moet vormen.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, artikel die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. § 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. § 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Verweerder benadrukt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorschrijft in welke gevallen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een inreisverbod kan betekend worden aan een vreemdeling, met name: - indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 74/11, §1, 4de alinea van de Vreemdelingenwet en dit om reden dat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Zo werd verzoekende partij op 30.04.2018 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar wegens poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen. Er werden ook meerdere processen-verbaal opgemaakt in hoofde van verzoekende partij (wegens opzettelijke vernielingen, gewone diefstal, zware diefstal, wapendracht,...).

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om in de motieven aan te geven dat gezien de ernst van de door

verzoekende partij gepleegde feiten, er kan worden afgeleid dat verzoekende partij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien iemand geacht kan worden door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden, houdt deze redelijkerwijze ook een bedreiging in voor de openbare orde. De motivering is aldus voldoende teneinde aan tonen dat verzoekende partij valt onder de wettelijk gestelde voorwaarden. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden en de kritiek als zouden de begrippen 'ernstig' en 'bedreiging' een ernstigere realiteit vereisen dan het 'kunnen' 'schaden' van de openbare orde, is in casu niet correct.

Vervolgens haalt verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing niet aangeeft op basis van welke concrete motieven de gemachtigde van oordeel is dat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de duur van het opgelegde inreisverbod heeft gemotiveerd, rekening houdend met de specifieke omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevindt. Zulks kan niet dienstig betwist worden.

Het inreisverbod van zes jaar werd opgelegd om volgende redenen:

- verzoekende partij heeft nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar nieuwe elementen m.b.t. het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus;
- de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker werd opgeheven, aangezien hij de Belgisch instanties heeft trachten te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen;
- verzoekende partij werd op 30.04.2018 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar wegens poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen;
- er werden meerde processen-verbaal in hoofde van verzoekende partij opgemaakt (wegens opzettelijke vernielingen, gewone diefstal, zware diefstal, wapendracht,...);
- geen schending van artikelen 3 en 8 EVRM,
- verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren,
- het belang van de immigratiecontrole,
- handhaven van de openbare orde, ...

Op grond van bovenvermelde motieven kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom verzoeker een ernstige bedrieging voor de openbare orde of nationale veiligheid zou vormen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een inreisverbod van 6 jaar diende te worden toegekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt:

"EEN "ERNSTIGE BEDREIGING VOOR DE OPENBARE ORDE"

2. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: "De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

In casu werd een inreisverbod opgelegd met een duurtijd van zes jaar, waardoor de gemachtigde rekening moet houden met alle specifieke omstandigheden en in het bijzonder moet aantonen dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid om de duurtijd van het inreisverbod te verantwoorden.

3. Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: "2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De

duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker merkt op dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip “gevaar voor de openbare orde” in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen “openbare orde” en “openbare veiligheid” op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C- 601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde.

In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel: “Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.”

Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

4. De bestreden beslissing bevat geen afdoende oordeel waaruit blijkt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt waardoor een inreisverbod van zes jaar proportioneel zou zijn. Minstens blijkt niet dat de gemachtigde met alle

relevante elementen werkelijk heeft rekening gehouden bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

Verzoeker verkreeg een gevangenisstraf maar volledig met probatieuitstel. Er werd dus een straf uitgesproken, maar verzoeker moet deze niet uitvoeren indien hij zich gedurende drie jaren aan de voorwaarden hiertoe houdt, zoals het niet begaan van nieuwe feiten. Hieruit blijkt het vertrouwen dat de rechtbank hem gaf dat hij aan de gestelde voorwaarden kan voldoen.

In het vonnis van de correctionele rechtbank van 30 april 2018 wordt door de rechtbank zelf aangehaald: "De rechtbank houdt rekening met de elementen die beklaagde thans ter zitting aanhaalt. Beklaagde heeft een blanco strafregister zodat een probatieuitstel beklaagde kan motiveren zich van strafbare feiten te onthouden. Beklaagde was akkoord met de voorwaarden" (zie pagina 5 van het vonnis).

Door de gemachtigde werd hiermee geen rekening gehouden bij het opleggen van een inreisverbod van zes jaar. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat verzoeker deze voorwaarden niet zou volgen. Dit wordt nergens door de gemachtigde tegengesproken.

De gemachtigde baseert zich daarentegen niet op de concrete situatie, maar enkel op de strafmaat zelf die verzoeker opliep. Door de gemachtigde wordt daarom geen rekening gehouden met de concrete feiten, zoals de datum waarom het strafbare feit werd gepleegd (met name op 10 november 2016) en de tijd sindsdien. Er zit meer dan twee jaar tussen het strafbaar gesteld feit en de datum waarop de bestreden beslissing is genomen.

Verweerder wijst tevens op vier processen-verbaal, doch zonder verdere uitleg of enige indicatie wat de rol van verzoeker zou zijn bij de vermelde tenlasteleggingen. Verzoeker kan op deze manier niet nagaan wat hem precies zou worden verweten en zich hiertegen niet verdedigen. Dit wordt ook nergens verklaard of zelfs maar enigszins gemotiveerd door de gemachtigde op welke manier verzoeker betrokken zou zijn en waaruit moet blijken dat verzoeker een ernstig gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Bovenvermelde elementen zijn nochtans relevant, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie hierboven) en artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

(...)"

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM;
- Artikelen 7 en 11 van de Terugkeerrichtlijn;
- Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het redelijkheidsbeginsel;
- De materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Lezing van de motieven van de bestreden beslissing toont voldoende dat er dient te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

In een eerste onderdeel haalt verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waaruit blijkt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actueel gevaar voor de openbare vormt, waardoor een inreisverbod van 6 jaar proportioneel zou zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de duur van het opgelegde inreisverbod heeft gemotiveerd, rekening houdend met de specifieke omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevindt. Zulks kan niet dienstig betwist worden.

Het inreisverbod van zes jaar werd opgelegd om volgende redenen:

- verzoekende partij heeft nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar nieuwe elementen m.b.t. het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus;
- de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker werd opgeheven, aangezien hij de Belgisch instanties heeft trachten te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen;

- verzoekende partij werd op 30.04.2018 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar wegens poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen;
- er werden meerde processen-verbaal in hoofde van verzoekende partij opgemaakt (wegens opzettelijke vernielingen, gewone diefstal, zware diefstal, wapendracht,...);
- geen schending van artikelen 3 en 8 EVRM,
- verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren,
- het belang van de immigratiecontrole,
- handhaven van de openbare orde, ...

Verzoekende partij houdt voor dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat de straf met probatie-uitstel werd uitgesproken. Tevens haalt verzoekende partij aan dat de opsommen van de processen-verbaal niet aangeeft wat de rol van verzoeker was bij de vermelde tenlasteleggingen.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de specifieke strafmaat (met probatie-uitstel) in rekening werd gebracht.

Terwijl het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om rekening te houden met de ernst van de feiten. Verzoekende partij werd hier (ook al is er probatie-uitstel) ook een zware straf voor toegekend. Terwijl verzoekende partij definitief werd veroordeeld voor deze feiten, zodat verzoekende partij deze feiten thans niet kan trachten goed te praten door te verwijzen naar het uitstel dat werd verkregen en/of het feit dat dit om een eerste veroordeling zou gaan.

Terwijl verweerder nog wijst op de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat een 'eenmalig' misdrijf ook kan volstaan teneinde een gevaar voor de openbare orde te weerhouden:

"Deze redenering faalt. Het is niet omdat eenmalig een misdrijf zou gepleegd zijn dat de openbare orde niet is geschonden. Voorts merkt de verwerende partij terecht op dat de bestreden beslissing niet stelt dat er sprake is van gevaar voor recidive. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het gepleegde misdrijf ernstig is, ernst ook vastgesteld door de lange duur van de voorlopige hechtenis. Tevens blijkt het recent karakter uit de recente veroordeling en uit de verslagen in het administratief dossier waaruit blijkt dat deze dateren van 23 januari 2016." (RvV nr. 175.339 dd. 26.09.2016).

Tevens kon de gemachtigde van de Staatssecretaris dienstig verwezen naar de opgestelde PV's. Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie binnen zijn wettelijke beoordelingsbevoegdheid alle elementen in rekening kan brengen:

"De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen." (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

De overwegingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

(...)"

3.3. Gelet op de onderlinge samenhang acht de Raad het passend in voorliggende zaak om beide middelen samen te bespreken.

De verzoekende partij ontwikkelt inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat de middelen vanuit dit oogpunt worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In voorliggende zaak wordt aan de verzoekende partij op grond van laatstgenoemde bepaling een inreisverbod van 6 jaar opgelegd omdat zij geacht wordt een ernstige bereiding te vormen voor de openbare orde.

De verzoekende partij betwist dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zij betwist niet dat zij strafrechtelijk veroordeeld werd tot 10 maanden gevangenisstraf met probatie-uitstel van 3 jaar wegens poging tot diefstal en dat ten haren laste meerdere processen-verbaal werden opgemaakt, namelijk in 2017 voor opzettelijke vernielingen en gewone diefstal, in 2016 voor zware diefstal en in 2015 wegens dracht van wapen/munitie, waarbij zij de verwerende partij wel verwijt enkel de strafmaat in rekening te hebben gebracht en geen rekening te hebben gehouden met het uitstel verbonden aan de gevangenisstraf, de datum van de feiten en haar aandeel bij de feiten waarop de pv's zijn gebaseerd. Zij wijst erop dat verwerende partij enkel van oordeel is dat zij door haar gedrag de openbare orde zou kunnen schaden, en dat geen afdoende oordeel blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt waardoor een inreisverbod van 6 jaar proportioneel zou zijn, terwijl de rechtspraak van het Hof van Justitie nochtans dergelijke eisen stelt.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: “2. *De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.*” Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. In voorliggende zaak werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van zes jaar berust. Dit betekent echter niet dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 – waarnaar de verzoekende partij overigens uitdrukkelijk verwijst in haar verzoekschrift - richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen *“openbare orde”* en *“openbare veiligheid”* op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie o.a. HvJ 10 februari 2000, C-340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de verwerende partij, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit is in tegenstelling tot artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, die de grondslag vormt voor een bevel om het grondgebied te verlaten, tegen iemand die *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.”*

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. *“Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.”* Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de verwerende partij meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In voorliggende zaak wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 30.04.2018 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met probatie uitstel 3 jaren wegens Poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen. Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene meerdere processen-verbaal werden opgemaakt:

- AN.(...)/2017 door PZ Antwerpen wegens opzettelijke vernielingen
- BR.(...)/2017 door PZ Brussel Elsene wegens gewone diefstal
- AN.(...)/2016 door PZ Antwerpen wegens zware diefstal
- AR.(...)/2015 DOOR PZ Luxembourg wegens dracht wapen/munitie.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod worden opgelegd.

Zes jaar

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Op 14.08.2014 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in en verklaarde toen R.F.M. (...) te heten, geboren op (...)1988 te Mogadishu (Somalië), van Somalische nationaliteit. Op 29.07.2015 werd aan betrokkene door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Betrokkene werd vervolgens in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en op 5.11.2015 in het bezit van een A-kaart. Op 31.07.2016 werd betrokkene door de Nederlandse politie aangehouden en na verificatie van zijn vingerafdrukken bleek betrokkene in Nederland gekend te staan als Z.A.O. (...), geboren op (...)1990, van Somalische nationaliteit. Uit deze informatie bleek dat betrokkene in Nederland onder deze identiteit in het bezit gesteld werd van een verblijfsvergunning ‘asiel’, die bij beschikking van 06.12.2011 ingetrokken werd. Dientengevolge werd door de DVZ op 06/01/2017 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 2°), van de wet van 15 december 1980 een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene werd betrokkene door het CGVS op 15.06.2017 uitgenodigd om voor een gehoor op 05.07.2017 teneinde betrokkene de mogelijkheid te geven om alle argumenten aan te brengen die volgens hem een behoud van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze oproep en bijgevolg heeft Betrokkene nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 05.12.2017 heeft het CGVS betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus opgeheven op basis van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS stelde dat aangetoond werd dat betrokkene bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Het stelde dat de geloofwaardigheid van betrokkene zijn verklaringen, waarop het zich baseerde voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, op fundamentele wijze ondermijnd werd. Het CGVS concludeerde dat het geen enkel geloof meer kon hechten aan betrokkenes beweerde identiteit en daarbij horende asielrelaas. Tot slot stelde het CGVS dat er in Mogadishu actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat betrokkene louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980. Op 05.01.2018 diende betrokkene een schorsend beroep in tegen deze intrekkingbeslissing van het CGVS. Op 22.05.2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de intrekking van betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus. Op 25.09.2018 werd betrokkenes verblijf in België beëindigd (bijlage 13 octies). Deze beslissing werd op 26.09.2018 aangetekend verstuurd aan betrokkene, samen met een bevel om he grondgebied te

verlaten. Op 26.10.2018 diende betrokkene een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in van deze beslissing. Dit beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Somalië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 30.04.2018 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met probatie uitstel 3 jaren wegens Poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen. Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene meerdere processen-verbaal werden opgemaakt:

- AN.(...)/2017 door PZ Antwerpen wegens opzettelijke vernielingen
- BR.(...)/2017 door PZ Brussel Elsene wegens gewone diefstal
- AN.(...)/2016 door PZ Antwerpen wegens zware diefstal
- AR.(...)/2015 DOOR PZ Luxembourg wegens dracht wapen/munitie.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij geen partner of kinderen in België heeft. Hij verklaart wel twee nichten te hebben in België, namelijk F.H. (...) en M.H. (...). Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze nichten. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat zijn verblijf in België betreft, merken we op dat betrokkene het overgrote deel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht en de dienst Vreemdelingenzaken werd niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat betrokkene iets meer dan 4 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij reeds sinds 2014 in België is. Hij verklaart hier te zijn omwille van problemen in zijn land waarvoor hij gevlucht is. Hij verklaart niet meer naar zijn land van herkomst te kunnen/willen gaan, omdat hij niet meer past in de maatschappij en omdat hij niet veilig is daar. Wat een terugkeer naar zijn land betreft, willen we opmerken dat het CGVS van oordeel was dat er in Mogadishu actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat betrokkene louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon.

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij stemmingswisselingen heeft, maar hij neemt hiervoor geen medicatie. We merken op dat betrokkene, noch zijn raadsman, enig formeel element aanreiken om deze psychische problematiek te staven. Hij toont dus niet aan dat deze stemmingswisselingen hem verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om om de openbare orde zwaar te verstoren en Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen

af te leggen. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.”

De verzoekende partij betoogt terecht dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt aangetoond dat zij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In de bestreden beslissing merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde zwaar te verstoren en de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen en wordt verder louter verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling met uitstel voor poging tot diefstal met geweld en wordt een aantal processen-verbaal opgesomd voor (zware) diefstal, opzettelijke vernielingen en wapendracht.

In dit verband wijst de Raad erop dat een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In de bestreden beslissing worden enkel de strafrechtelijke veroordeling en de pv's vermeld en gesteld dat *“gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Dit voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te 'kunnen' schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet moet de verwerende partij in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. In dit verband wijst de Raad er ook op dat het niet aan de Raad toekomt om op basis van de gegevens van het dossier in het arrest te motiveren waarom de verzoekende partij al dan niet een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Gelet op het voorgaande concludeert de Raad dat de verwerende partij onvoldoende heeft aangetoond waarom de verzoekende partij een actueel en daadwerkelijk ernstig risico vormt op de openbare orde. De loutere mogelijkheid om een risico te kunnen vormen is geen afdoende motivering, gelet op de interpretatie van het begrip 'openbare orde' door het Hof. Noch wordt in de bestreden beslissing duidelijk gemaakt waarom een eenmalige strafrechtelijke veroordeling met uitstel voor poging tot diefstal met geweld en vier pv's wegens (zware) diefstal, opzettelijke vernielingen en wapendracht ervoor zorgen dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De opmerkingen in de nota van de verwerende partij doen aan deze vaststellingen geen afbreuk, noch kunnen zij de vastgestelde schending van de materiële motiveringsplicht remediëren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in samenlezing met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 20 november 2018 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU